

РЕШЕНИЕ

№ 851

гр. Варна, 07.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, I СЪСТАВ, в публично заседание на четиринадесети юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Марин Г. Маринов

Членове: Мария К. Терзийска
Елина Пл. Карагьозова

при участието на секретаря Христина Здр. Атанасова
като разгледа докладваното от Елина Пл. Карагьозова Въззивно гражданско дело № 20233100500975 по описа за 2023 година

за да се произнесе взе пред вид следното:

Производството по делото е по реда на чл.258 ГПК.

Производството по делото е образувано по постъпила въззивна жалба от „ЮРОБАНК БЪЛГАРИЯ“ АД, ЕИК 000694749, с адрес: гр. София, ул. „Околовръстен път“ № 260, срещу решение №458/14.02.2023г., постановено по гр.д. № 10326/2021 г. на ВРС, в частта, с която предявените от въззивника срещу А. Е. З., ЛНЧ *****, с адрес: *****, искове с правно основание чл. 430, ал.1 и 2 от ТЗ и чл.86 ЗЗД са отхвърлени за разликата над 15646.64 лв. до претендираните 21945.21 лв., представляваща главница по сключения между страните Договор за студентски кредит № UL459/09.03.2015 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на постъпване на исковата молба в съда – 14.07.2021 г. до окончателното ѝ изплащане, за разликата над 617.61 лв. до претендираните 870.49 лв., представляваща възнаградителна лихва за периода 10.03.2020 г. – 03.10.2020 г. и за разликата над 1130.04 лв. до претендираните 1654.14 лв., представляваща обезщетение за забава върху главницата от 15646.64 лв. за периода 03.10.2020 г. – 23.06.2021 г.

В жалбата се излагат доводи за неправилност и необоснованост на решението. Твърди се, че липсва пречка за капитализиране на акумулираните през гратисния период възнаградителни лихви към главницата и последващото им облагане с договорна лихва. Поддържа се, че неправилният извод за недопустимост на капитализацията се дължи на смесване на този институт с понятието анотоцизъм. Уговорката за капитализация, за разлика от анотоцизма, има новационен характер. Създаден е специален режим за капитализиране на лихви за банките, отпускащи кредити по ЗКСД. Дължимата лихва за ползване на средствата по отпуснатия студентски кредит е включена в общия размер на дълга по силата на закона. На основание чл.23 ЗКСД върху главницата по кредита се начисляват лихви, но не се дължи плащането им, а същите впоследствие се прибавят към главницата, с което на практика задължението се новира. В този смисъл е и граматическото тълкуване на чл.24, ал.1 от ЗКСД, според което общият размер на задължението се формира от сбора от главницата и лихвата през гратисния период. Допустимостта на капитализацията при студентските кредити следва и от общодостъпната в сайта на МОН Пътна карта, наименована „Стъпки за получаване на студентски кредит“ (стъпка седем, чл.10, ал.2). Поддържа се, че размерът на дълга следва да се определи по вариант №1 от ССЕ.

В срока по чл. 263, ал. 1 ГПК е постъпил отговор от въззиваемата страна, в който оспорва въззивната жалба и моли за потвърждаване на първоинстанционното решение. Твърди, че въпросът за лихвата по кредита е уреден с разпоредбите на чл.20 и чл.23, ал.3 ЗКСД, като с тях не се допуска капитализиране на възнаградителната лихва. Поддържа доводите за нищожност на договорната клауза, предвиждаща капитализация, поради заобикаляне на чл.20 от ЗКСД, тъй като размерът на възнаградителната лихва ще надхвърли 7%, което е недопустимо. Олихвяването на капитализираната лихва води до забранен от закона анотоцизъм. В случая не се касае за изтекли просрочени лихви, а за лихви с отложен падеж, поради което разпоредбата на чл.24 от ЗКСД не намира приложение, тъй като урежда въпроса за задълженията на ответника след изтичане на гратисния период.

За да се произнесе по спора, Варненски окръжен съд съобрази следното:

Съдът е сезиран с предявени от „Юробанк България“ АД срещу Й.Д.В.,

ЕГН *****, А. Е. З., искиове с правно основание чл. 430, ал. 1 и 2 от ТЗ, чл. 79, ал. 1 от ЗЗД и чл. 92 от ЗЗД за осъждане на ответника да заплати сумата 21945.21 лв., главница по Договор за студентски кредит № ***** г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба в съда – 14.07.2021 г. до окончателното ѝ изплащане; сумата 1421.87 лв., възнаградителна лихва за периода 03.10.2020 г. – 23.06.2021 г.; сумата 1096.42 лв., обезщетение за забава върху главницата за периода 14.05.2021 г. – 23.06.2021 г., както и сумата 63.68 лв., разноси за връчване на покана-уведомление за обявяване на кредита за предсрочно изискуем.

В исковата молба ищецът излага, че между страните е сключен договор за студентски кредит № ***** г. за сумата от 93879.84 лв., с цел погасяване на 12 семестриални такси за обучение на кредитополучателя. На 09.03.2015 г. кредитополучателят е усвоил сумата 15646.64 лв., с което се изчерпват отпуснатите средства. В чл. 4 от договора страните са уговорили фиксиран размер на възнаградителната лихва от 7%. Освен възнаградителна лихва, банката е начислила и мораторна такава. Погасяването на дължимата главница е отложено съгл. чл. 6, ал. 3 от договора след изтичане на гратисния период. Начислената по време на гратисния период възнаградителна лихва е капитализирана ежегодно. Към 23.06.2021 г. общият размер на капитализираните лихви възлиза на 6298.57 лв. Съгласно условията на чл. 13, ал. 2, т. 1 от договора, за кредитора възниква право да обяви целия кредит за предсрочно изискуем, в случай че кредитополучателят не предостави на банката в рамките на два поредни семестъра документ от съответното висше учебно заведение, удостоверяващ студентското му качество. Ето защо и при условията на договора на 03.10.2020 г. ищецът е обявил дълга за изцяло предсрочно изискуем. Изявлението на банката в този смисъл е връчено по реда на чл. 47, ал. 1 ГПК чрез съдебен изпълнител с нарочно уведомление. Поддържа, че в резултат на неизпълнението, е заплатил общо сумата от 64 лв. като разходи по връчване на съобщението за предсрочна изискуемост. Претендира и мораторна неустойка по чл. 9 от договора в размер на законната лихва.

В срока по чл. 131 от ГПК ответникът е депозирал отговор чрез назначения му особен представител, в който оспорва да е настъпила предсрочната изискуемост на дълга. Счита, че клаузата на чл. 13, ал. 1, изр. 2 от процесния договор за кредит не е произвела действие при липса на

уведомяване, което да е достигнало до потребителя. Евентуално намира клаузата за нищожна, доколкото позволява на доставчика на услугата да се освободи от задължението си за уведомяване и същата води до неравновесие в правата и задълженията на предоставящия услугата. Намира, че не са изпълнени изискванията на чл. 47, ал. 2 ГПК, за да може съобщението за предсрочната изискуемост да се счита за редовно връчено, доколкото редовното връчване не е удостоверено от ЧСИ. Счита за нищожна клаузата на чл. 6, ал. 3 от договора, предоставяща възможност на банката да извърши капитализация за възнаградителната лихва. По този начин се заобикаля изискването на чл. 20 ЗКСД и действителният размер на лихвата надхвърля уговорения между страните размер от 7%. Поддържа, че ЗКСД не допуска капитализация на изтекли лихви. Позицията се на постановките на ТР №3/2017 г. и съответно счита, че след датата на предсрочната изискуемост не се дължи възнаградителна лихва. Оспорва претенциите по размер.

С молба №79755/18.11.2022г., уточнена в о.с.з. от 30.11.2022г., ищецът прави „корекция“ на технически грешки в исковата молба в частта за претендираните възнаградителни и мораторни лихви, като същите са уточнени по следния начин: сумата 870.49 лв., възнаградителна лихва за периода 10.03.2020 г. – 03.10.2020 г. и сумата 1654.14 лв., обезщетение за забава върху главницата за периода 03.10.2020 г. – 23.06.2021 г.

В първото по делото заседание, проведено на 30.11.2022г., във връзка с постъпила молба №79755/18.11.2022г., изготвеният проекто-доклад е „коригиран“ в частта относно исковете по чл.430, ал.2 от ТЗ и чл.92 от ЗЗД, като същите са докладвани съобразно уточненията.

Съдът, като съобрази предметните предели на въззивното производство, очертани в жалбата и отговора, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Жалбата, инициирала настоящото въззивно произнасяне, е подадена в срок, от надлежно легитимирана страна, при наличието на правен интерес от обжалване, поради което е допустима и следва да се разгледа по същество.

Съгласно чл.269 от ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част.

В обхвата на така посочените въззивни предели, ВОС намира обжалваното решение за валидно.

В рамките на дължимата служебна проверка съдът намира решението за недопустимо в частта относно исковите за възнаградителна и мораторна лихва, доколкото е постановено след извършено макар и с конклюдентни действия недопустимо изменение на иска. Обективизираното в молба №79755/18.11.2022г. уточнение, по същество не представлява корекция на допуснатата в исковата молба техническа грешка, а последващо изменение на исковите както по основание, така и по размер. Периодът на възнаградителната лихва е изменен от 03.10.2020г. - 23.06.2021г. на 10.03.2020г. – 03.10.2020г., а на мораторната лихва от 14.05.2021г. – 23.06.2021г. на 03.10.2020г.-23.06.2021г. По първия иск е посочен изцяло различен период, а по втория е добавен нов период, като и в двата случая се касае за изменение на основанието на иска. В случая то е съчетано и с изменение на исковите по размер. Направеното в молба №79755/18.11.2022г. изявление е следвало да бъде квалифицирано от първоинстанционния съд като искане за изменение на иска и същото е следвало да бъде оставено без уважение, доколкото е съчетано с въвеждането на нов спорен предмет. Вместо това съдът, без изрично произнасяне по искането по чл.214 от ГПК, на практика го е допуснал, коригирайки доклада съобразно изменените параметри на исковите. Този порок може да бъде saniран от настоящата инстанция само в обжалваната отхвърлителна част от решението, което следва да бъде обезсилено по отношение на изменените периоди. В останалата част обжалваното решение се явява допустимо, като исковите подлежат на разглеждане по същество при посочените в исковата молба периоди. Допуснатото изменение на иска следва да бъде зачетено само по отношение на размера на претенциите, тъй като в тази част процесуално нарушение не е допуснато.

По отношение на правилността на първоинстанционния съдебен акт, съобразно разпоредбата на чл.269, ал.1, изр.2 от ГПК, въззивният съд е ограничен от посочените в жалбата оплаквания. В случая същите се свеждат до валидността на клаузата за капитализиране на изтекла възнаградителна лихва върху главницата.

За успешното провеждане на предявените икове с правно основание чл.430, ал.1 и 2 от ТЗ и чл.92 от ЗЗД в тежест на ищеца е да установи в условията на пълно и главно доказване съществуването на валидно

облигационно отношение по силата на сключен договор за студентски кредит, изпълнение на поетите от него задължения по договора, наличие на действителна неустоечна клауза, настъпила изискуемост на задълженията и техния размер по отделни пера.

Досежно фактическото основание на иска спорът не е пренесен пред настоящата инстанция. Установява се от представения договор за студентски кредит № ***** г., че между страните е възникнало валидно облигационно правоотношение, по силата на което банката е приела да предостави на кредитополучателя целеви кредит в максимален размер 93879.84 лв. за заплащане на таксите за обучението му във висше учебно заведение, като ответникът се е задължил да върне ползвания кредит, заедно с лихва от 7 % върху усвоената главница. Уговорен е гратисен период 78 месеца, считано от сключване на договора, по време на който не дължи плащане на главница и лихви по кредита. Крайният срок за погасяване на кредита е до 30.09.2028г. съгласно погасителен план, изготвен в последния ден от гратисния период.

По така сключения договор за кредит банката е изправна страна, тъй като от представените с исковата молба документи – искане за усвояване на транш от студентски кредит от 09.03.2015 г., бордеро за усвояване на кредит 4426170 от 09.03.2015 г., както и от заключението на ССЕ, се установява, че по договора са усвоени две суми, всяка в размер на 7823.32 лв. или общо в размер на 15646.64 лв.

Вземанията се претендират в хипотезата на настъпила предсрочна изискуемост. Съгласно разпоредбата на чл. 13, ал. 2, т. 1 от договора, банката има право да обяви кредита за предсрочно изискуем в случаите, в които кредитополучателят не предостави за два поредни семестъра документ от съответното висше училище или научна организация, удостоверяващ качеството му на редовен студент или докторант с право да се запише за следващ семестър или ако се установи, че кредитополучателят е предоставил неверни сведения. По делото не се установява ответникът да е изпълнил тези изисквания, поради което съдът приема, че в полза на кредитора е възникнало потестативното право да обяви кредита за предсрочно изискуем. Същото е надлежно упражнено считано от 03.10.2020г. с връчването по реда на чл.47 от ГПК на поканата-уведомление чрез ЧСИ Надежда Г.а с рег. № 807 на КЧСИ, с

район на действие – ВОС.

Студентският кредит попада в предметния обхват на Закон за кредитиране на студенти и докторанти (ЗКСД), уреждащ условията и реда за кредитиране на студенти и докторанти с държавна финансова подкрепа (чл.1 ЗКСД). Договорът е типов, сключва се по формуляр, който се утвърждава от министъра на образованието и науката и министъра на финансите след съгласуване с Националния съвет за кредитиране на студентите и докторантите и се обнародва в ДВ, като в чл. 7, ал. 2 е разписано неговото задължително минимално съдържание. По законов ред са уредени въпросите за: максималния размер на кредита, недължимост на главница и лихви през време на гратисния период, който е периодът от сключването на договора за кредит до изтичане на една година от първата дата за провеждане на последния държавен изпит или защита на дипломна работа съгласно учебния план за съответната специалност и образователно-квалификационна степен, съответно от датата, на която изтича определеният срок на докторантурата; начин на формиране на общия размер на задължението на кредитополучателя след изтичане на гратисния период - главница в размер на сумата на отпуснатите средства за такси и/или издръжка и лихвата, дължима от кредитополучателя за срока на договора за кредит; началния момент на дължимост на вноските по кредита и срок за цялостно погасяване на задължението; максимален размер на възнаградителната лихва от 7%, под страх за нищожност на клауза, регламентираща по-висок такъв.

Същевременно чл. 17, ал. 5, т.3 от ЗКСД изрично регламентира приложение за този договор и на нормите на чл. 143 - 148 ЗЗП касателно неравноправните клаузи в потребителски договори. Т.е. законово е признато на ответника качество на потребител на услуга по ЗКСД, като се прилагат и тези разпоредби на ЗЗП наред със специалните.

Въз основа на приетото за установено по фактите, съдът намира, че всички изброени по-горе законови постановки са намерили съответно отражение в договора, поради което същият не страда от пороци, водещи до неговата нищожност.

По въпроса за валидността на клаузата за капитализирането на възнаградителната лихва и последващото ѝ олихвяване съдът намира следното:

Капитализирането на възнаградителната лихва върху непогасената главница само по себе си не е забранено от закона, освен ако не води до анатоцизъм. Нещо повече, то е предвидено в съдържанието на Типовия договор по чл. 7 ЗКСД. Договорните клаузи възпроизвеждат именно параметри, заложи в чл. 10, ал. 2 (годишно капитализиране на лихвите по време на гратисния период) и чл. 27, ал. 1 от типовия договор (формиране на общия размер на задължението на кредитополучателя от главница, равна на сумата на реално отпуснатите средства за такси и лихва, дължима за срока на договора за кредит, в това число и капитализираните годишно лихви през гратисния период). Нито в закона, нито в договора обаче има изрично правило, което да урежда олихвяването на включената в погасителните вноски капитализирана лихва, натрупана през гратисния период. Ето защо съдът приема, че следва да се приложат общите правила за договаряне, допускащи свободно формиране на волята на страните, доколкото не се накърняват законови императивни забрани. Последващото олихвяване на капитализираната възнаградителна лихва представлява анатоцизъм по см. на чл. 10, ал. 3 ЗЗД, който е допустим само между търговци на основание чл. 294, ал. 1 ТЗ. (в този смисъл решение № 66 от 29.07.2019 г. по т. д. № 1504/2018 г. на ВКС, II т. о., решение № 30 от 20.05.2020 г. по т. д. № 739/2019 г. на ВКС, I т. о., решение № 118 от 11.12.2020 г. по т. д. № 2278/2019 г. на ВКС, I т. о., решение № 132 от 13.01.2021 г. по т. д. № 2195/2019 г. на ВКС, I т. о. и решение № 60091 от 27.09.2021 г. на ВКС по т. д. № 1345/2019 г., II т. о.). Този начин на процедиране е в противоречие и с императивната норма на чл. 24, ал. 1 ЗКСД, според която задължението на кредитополучателя след изтичане на гратисния период включва главницата и лихва за срока на договора, тоест уговорената възнаградителна лихва, но не и лихва върху нея.

Вознаградителната лихва за гратисния период обаче все пак се дължи по силата на чл. 23, ал. 3 ЗКСД, при това като компонент от главницата, тъй като такава е била изричната воля на страните. След като страните са трансформирали лихвата в главница, е недопустимо преквалифицирането ѝ от съда независимо от различния ѝ произход. В исковата молба, уточнена с молба № 23504/04.08.2021 г., ищецът изрично е заявил, че главната претенция се формира от предоставените средства и капитализираната лихва, откъдето следва, че съдът е сезиран и с вземане за инкорпорираната в главницата възнаградителна лихва за гратисния период. Произнасянето по нея не е свръх

петитум, след като макар претендирана като част от главницата, е изрично уточнено, че по съществото си съставлява възнаградителна лихва. Видно от заключението на ССЕ претенцията от 21945.21 лева е формирана именно от главница в размер на 15646.64 лева и възнаградителна лихва в размер на 6298.57 лева. Следователно заплащането на натрупаната в гратисния период възнаградителна лихва в размер на 6298.57 лева не трябва да отпадне от присъждане. Това се налага и с оглед необходимостта от запазване на договора в съдържанието му, уговорено от страните.

Налага се изводът за дължимост на консолидирания размер на главницата в размер на общо 21945.21 лева, от които 15646.64 лева – усвоен кредит и 6298.57 лева – капитализирани лихви за гратисния период 09.03.2015г. – 09.03.2020г., с оглед обективизираната в договора изрична воля на страните за капитализация. С оглед изложеното предявеният иск с правно основание чл.430, ал.1 от ТЗ следва да бъде уважен изцяло.

Акцесорният иск с правно основание чл.430, ал.2 от ТЗ съдът намира за изцяло неоснователен. С оглед формирувания извод за недопустимост на допуснатото от първостепенния съд изменение на иска, последният се счита предявен за първоначално посочения в исковата молба период 03.10.2020 г. – 23.06.2021 г. Приетата за установена дата на настъпване на предсрочната изискуемост е 03.10.2020г. Това е крайният момент на дължимост на възнаградителна лихва и такси по договора. Това е така, защото при обявяване на кредита за предсрочно изискуем, договорът се изменя в частта за срока на изпълнение на задължението за връщане на предоставената парична сума, като се преобразува от срочен в безсрочен. Тъй като уговорената в договора лихва представлява възнаграждение за предоставянето и ползването на паричната сума, а упражненият избор на кредитора да иска изпълнение преди първоначално определения срок преустановява добросъвестното ползване на паричната сума от длъжника, то уговореното възнаграждение за ползване за последващ период – след настъпване на предсрочната изискуемост, не се дължи. По изложените съображения съдът намира претенцията за възнаградителна лихва за периода 03.10.2020 г. – 23.06.2021 г. за недоказана по основание. В частта, с която искът е уважен, решението е влязло в сила и порокът му се е санирал, но изводът за неоснователност на иска е пречка за уважаването му в

обжалваната част.

С настъпване на предсрочната изискуемост ответникът е изпаднал в забава и предвид липсата на постъпили погашения, същият дължи мораторна неустойка по чл.9 от договора в размер на законната лихва. Дадената от първоинстанционния съд неправилна правна квалификация на иска по чл.86 от ЗЗД се коригира от настоящата инстанция на чл.92 от ЗЗД, доколкото преквалифицирането не води до промяна на подлежащия на доказване фактически състав. Дължимата неустойка за първоначално предявения период 14.05.2021 г. – 23.06.2021 г. върху усвоената главница без капитализацията възлиза на 169.51 лева, според вариант № 1 на т.7 от ССЕ от 08.11.2022г. Искът е уважен за сумата от 1130.04 лева, но поради липсата на подадена въззивна жалба в осъдителната част и забраната за влошаване положението на обжалващия, порокът на влязлото в сила решение е неотстраним от настоящата инстанция. Доколкото присъденият размер на претенцията надхвърля действително дължимия, въззивната жалба срещу решението в отхвърлителната му част се явява неоснователна.

Поради частичното несъвпадение в изводите на двете инстанции първоинстанционното решение следва да бъде обезсилено в частта, с която искът с правно основание чл.430, ал.2 от ТЗ е отхвърлен за периода 10.03.2020г. – 02.10.2020г., а искът с правно основание чл.86 от ЗЗД е отхвърлен за периода 03.10.2020г. – 13.05.2021г., като производството по исковете следва да бъде прекратено в тази част.

В частта, с която искът с правно основание чл.430, ал.1 от ГПК е отхвърлен, решението следва да бъде отменено и вместо него бъде постановено друго, с което същият бъде уважен за разликата над 15646.64 лв. до претендираните 21945.21 лв., възлизаща на 6298.57 лева, изразяваща се в капитализирана към главницата от 15646.64 лева възнаградителна лихва за гратисния период 09.03.2015г. – 09.03.2020г. като компонент от консолидирана главница.

В останалата обжалвана част решението следва да бъде потвърдено, макар и по различни от изложените съображения.

Предвид изхода от спора и на основание чл.78, ал.1 от ГПК в полза на въззивника следва да бъдат присъдени съдебно-деловодни разноси съобразно с уважената част от иска в размер на допълнително 994.50 лева за първа инстанция и на 605.11 лева от общо 679.75 лева за настоящата

инстанция, представляващи заплатена държавна такса и депозит за особен представител.

Мотивиран от изложеното, съставът на ВОС,

РЕШИ:

ОБЕЗСИЛВА решение №458/14.02.2023г., постановено по гр.д. № 10326/2021 г. на ВРС, в частта, с която искът с правно основание чл.430, ал.2 от ТЗ е отхвърлен за периода 10.03.2020г. – 02.10.2020г. и **ПРЕКРАТЯВА** производството по предявения иск в тази част.

ОБЕЗСИЛВА решение №458/14.02.2023г., постановено по гр.д. № 10326/2021 г. на ВРС, в частта, с която искът с правно основание чл.92 от ЗЗД е отхвърлен за периода 03.10.2020г. – 13.05.2021г. и **ПРЕКРАТЯВА** производството по предявения иск в тази част.

ОТМЕНЯ решение №458/14.02.2023г., постановено по гр.д. № 10326/2021 г. на ВРС, в частта, с която искът с правно основание чл.430, ал.1 от ТЗ е отхвърлен за разликата над 15646.64 лв. до претендираните 21945.21 лв. и **вместо него ПОСТАНОВЯВА:**

О С Ъ Ж Д А А. Е. З., ЛНЧ *****, с адрес: ***** **ДА ЗАПЛАТИ** на „ЮРОБАНК БЪЛГАРИЯ“ АД, ЕИК 000694749, с адрес: гр. София, ул. „Околовръстен път“ № 260, сумата от **6298.57 лева**, явяваща се **разликата над 15646.64 лв. до претендираните 21945.21 лв.**, представляваща компонент от консолидирана главница по сключения между страните Договор за студентски кредит № UL459/09.03.2015 г., изразяващ се в капитализирана към главницата от 15646.64 лева възнаградителна лихва за гратисния период 09.03.2015г. – 09.03.2020г., ведно със законната лихва върху сумата от 6298.57 лева, считано от датата на постъпване на исковата молба в съда – 14.07.2021 г. до окончателното ѝ изплащане, на основание чл.430, ал.1 от ТЗ.

ПОТВЪРЖДАВА решение №458/14.02.2023г., постановено по гр.д. № 10326/2021 г. на ВРС в частта, с която предявените от „ЮРОБАНК БЪЛГАРИЯ“ АД, ЕИК 000694749, с адрес: гр. София, ул. „Околовръстен път“ № 260 срещу А. Е. З., ЛНЧ *****, с адрес: *****, искове с правно основание **чл. 430, ал. 2 от ТЗ и чл.92 ЗЗД** са отхвърлени за **разликата над 617.61 лв. до претендираните 870.49 лв.**, представляваща възнаградителна лихва и за **разликата над 1130.04 лв. до претендираните 1654.14 лв.**, представляваща обезщетение за забава върху главницата от 15646.64 лв. за периода 14.05.2021 г. – 23.06.2021 г.

В останалата част решението не е обжалвано и е влязло в сила.

ОСЪЖДА А. Е. З., ЛНЧ *****, с адрес: *****, **да заплати** на „ЮРОБАНК БЪЛГАРИЯ“ АД, ЕИК 000694749, с адрес: гр. София, ул. „Околовръстен път“ № 260, сумата от **994.50 лева**, представляваща съдебно-деловодни разноси за първа инстанция и сумата от **605.11 лева**, представляваща съдебно-деловодни разноси за въззивна инстанция, на основание чл.78, ал.1 от ГПК.

Решението може да се обжалва пред Върховния касационен съд на Република България в едномесечен срок от връчването му на страните при условията на чл. 280 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____